

Aksel Larsen: Maa jeg have Lov at sige til det ærede Medlem Hr. Rager, der forklarer mig, at her bevilges aldrig, hvad der kræves: nu kan man jo vente et Par Dage og se, hvad der kræves under de Forhandlinger, der foregaar i Øjeblikket angaaende Burmeister & Wain, og saa se, hvad der bevilges der. Men det er for øvrigt ikke et Argument, som spiller nogen Rolle i denne Forbindelse; for hvis vi var indstillet paa, at de arbejdsløse skulde sætte deres Krav tilbage til Fordel for det almindelige saakaldte fælles Vel, ja saa var Stillingen en ganske anden; men saa sad der ingen Kommunist her i Tinget, for de Forretninger vilde blive varetaget aldeles udmærket saavel af Regeringspartierne som af de saakaldte Oppositionspartier til højre. — Jeg bruger Socialministerens Udtryk til Underretning for det ærede Medlem Hr. Hans Nielsen, som er af den Opfattelse, at der ikke findes nogen Opposition til venstre — ellers vilde det ikke have været nødvendigt at tilføje dette „til højre.“

Nej, tværtimod! Vor Opfattelse, som falder sammen med de arbejdsløses, og som falder sammen med Arbejderklassens principielle Opfattelse af det kapitalistiske Samfund, er den, at vi giver os ikke tilfreds og slaar os ikke til Taals, fordi man imødekommer det, man af Hensyn til det heles Vel mener at burde imødekomme, fordi vi overhovedet ikke er tilfredse, før vi har faaet alt. Og derved forstaas ikke Kravet om en saa og saa stor Understøttelse, men derved forstaas samtlige Produktionsmidler i hele Samfundet, med andre Ord hele Samfundsmagten, økonomisk og politisk.

Hvad angaar de foreliggende Krav fra de arbejdsløse, da er det igen saadan, at vi stiller det principielle Krav til Samfundet — og det er ligegyldigt; hvilken Samfundsform vi stilles overfor —, at det er Samfundets Pligt at skaffe Arbejde til alle dets Medlemmer. Nægter Samfundet at opfylde denne Pligt, eller er det ikke i Stand til det, ja saa maa det paa anden Maade sørge for disse Medlemmer. Det er ikke Individet i Samfundet, der selv er i Stand til at skaffe sig Eksistensmuligheder; saadan er Samfundet ikke indrettet. Arbejderne kan ikke selv skaffe sig Arbejde, og herudfra dikteres vor Stilling til de arbejdsløses Forhold, Ar-

bejdsløshedsforsorgen, Arbejdsfremskaffelsen o. s. v.

Vi har aldrig udtalt det, der skydes os i Skoene, at man ikke ved Hjælp af offentlige Arbejder kan afhjælpe Arbejdsløsheden, men kun en meget ringe Del af den. Vi er tværtimod af den Mening, at man derved kan afhjælpe en meget betydelig Del af Arbejdsløsheden. Vi nærer ikke den Slags Illusioner, at man kan vedtage, at nu skal de privatkapitalistiske Fabrikker producere, og det, der produceres, skal sælges o. s. v., o. s. v. Ogsaa fordi vi her støder paa Modsætningerne i selve det kapitalistiske System, som alene derigennem, at det ikke er i Stand til at afsætte, hvad det producerer, demonstrerer, at det er viet til Undergang. Men vi er af den Opfattelse, at der kan sættes Arbejder og offentlige Arbejder til Bekæmpelse af Arbejdsløsheden i Gang, som vil have meget stor Betydning. Desangaaende skal jeg igen nøjes med her at henvise til de Forslag, de arbejdsløse selv har stillet, og som dette Ting inden længe skal blive stillet overfor og da skal tage Stilling til.

Det er jo ret interessant, at naar vi kommer længere og længere paa Afstand fra det firkantede Juni-Forlig, bliver den saakaldte Opposition — den til højre, som altsaa kun er en saakaldt Opposition — Følelser for dette Forlig varmere og varmere, medens Regeringspartiernes Følelser afkøles i tilsvarende Grad. Jeg tror, at der i Retssager tales noget om, at Forbryderen kredser omkring Gerningsstedet for Forbrydelsen. Dette minder mig unægtelig om den Maade, hvorpaa Socialdemokratiet og navnlig Socialministeren kredser om disse Udvalgsforhandlinger, hvor han efter Sigende ikke skal have været helt tilfreds, 100 pCt. tilfreds med Resultatet.

Men man maa undskylde. Den Gang det blev vedtaget, gik Socialdemokratiet ud paa Generalforsamlinger og andre Steder og sagde: her er det ottende Underværk, det er saa genialt og glimrende! Da var Anerkendelsen uforbeholden — ganske som naar Justitsministeren stod her i Forgaars og sagde, at Aandsfriheden her i Danmark er fuldkommen og absolut, og som, naar Socialministeren selv har staaet her og sagt, at Danmark har den bedste Sociallovgivning i hele Verden. Men nu er det nogle